

Sygn. akt IV CSK 547/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku G. G.
przy uczestnictwie [...] i Gminy W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca G. G. złożył skargę kasacyjną na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 17 marca 2010 r., w którym oddalono apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 14 sierpnia 2014 r. Postanowieniem tym (k. 228 akt sprawy) oddalono wniosek wnioskodawcy o zasiedzenie nieruchomości (działki nr 291) bliżej opisanej we wniosku i postanowieniach obu Sądów meriti.

W skardze kasacyjnej sformułowane zostały zarzuty naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wyjaśnił, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zaskarżone postanowienie narusza prawo (s. 4 skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wnioskodawcy do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że - wbrew sugestii skarżącego - w rozpatrywanej sprawie nie zachodzi przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna nie jest bowiem oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu, przy czym ocena taka może być dokonywana w oparciu o ustalenia faktyczne dokonane przez Sądy meriti. Z treści uzasadnienia postanowień Sądów meriti wynika, że fakt przekazania przez J. G. swojego gospodarstwa rolnego (w tym działki nr 291) na rzecz Skarbu Państwa w zamian za rentę został ustalony nie tylko w oparciu o treść decyzji Naczelnika Gminy W. z dnia 18 sierpnia 1977 r. (por. k. 92, k. 233 v akt i k. 310 v akt). Nie było więc podstaw do twierdzenia jakoby Sąd Okręgowy dokonywał ustaleń ponad osnowę tego dokumentu (k. 310 v akt sprawy). Zarzut wadliwej wykładni nieformalnej umowy zawartej między J. G. i J. i G. małżonkami P. w 1976 r. należy uznać za nieuzasadniony, skoro Sąd Okręgowy w ogóle wykluczył fakt dojścia tej umowy ze skutkami prowadzącymi do przeniesienia posiadania samoistnego działki nr 291 (s. 6 i n. uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

Sąd Okręgowy ustalił fakt korzystania faktycznego przez małżonków P. z działki nr [...], jednakże korzystanie to odbywało się za zgodą rodziny G., co oznaczało stwierdzenia władztwa prekaryjnego nad tą działką lub co najwyżej jej

posiadanie zależne. Ustalono też, że małżonkowie Ci nie manifestowali na zewnątrz ewentualnego zamiaru przekształcenia posiadania zależnego w posiadanie samoistne (s. 9 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Oznaczało to tym samym skuteczne podważenie domniemania przewidzianego w art. 339 k.c. w odniesieniu do tych osób. Z wykazanego zatem przez wnioskodawcę faktu władania a przez małżonków P. działką nr [...] nie wynikał zatem fakt prawnej kwalifikacji tego władania jako posiadania samoistnego. Nie ma zatem znaczenia to, że Sądy meriti na wstępie wywodów merytorycznych ogólnie stwierdziły, iż wnioskodawca powinien wykazać przesłanki zasiedzenia zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. (w tym także - przesłankę posiadania samoistnego przez wnioskodawcę i jego poprzedników prawnych). Istotne jest bowiem to, że Sądom nie można skutecznie zarzucić naruszenia konstrukcji honorowania domniemania prawnego przewidzianego w art. 339 k.c.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).